

Zaterdag

den 31 October.

FRANKFORT, den 27sten October.

Men meldt uit Berlijn, dat er een drukke koerierswissel tusschen de hoven van Petersburg, Londen en Parijs plaats heeft, en leidt daaruit af, dat er gewichtige onderhandelingen tusschen drie hoven bestaan, en de Oostenrijksche zaken nog altijd de geheele aandacht der hooge staatkunde bezig houden. Men beweert, dat het Engelsche kabinet vele zwaarigheden en tegenstrijdigheden ziet in de volvoering van onderscheidene bepalingen, te Londen en Adriaticopel ten aanzien van Griekenland gemaakt. Het schijnt, dat Rusland zich het lot der Grieksche natie zeer aantrekt, en dat het een groot belang heeft te zien, dat voor geen oogenblik van het afschudden van de Fransche yoke te worden. Het Fransche hof is daardoor in moeilijke omstandigheden geplaatst; het deelt de wenschen van Rusland voor eené betere toekomst der Grieken, doch zou zich ook niet gaarne tegen het Engelsche kabinet aankantén, en gaat derhalve met vele behoedzaamheid te werk.

— Brieven uit Petersburg van den 9^{den} dezer melden, dat de graaf Ribeaupierre te Napels aanschrijving ontvingen zal, om naar zijnen gezantschapspost te Konstantinopel terug te keeren.

— Volgens berigten van de grenzen van Wallachije, wordt er steeds eené groote hoeveelheid mond- en krijgsmiddelen voor de Russische troepen in de vorstendommen aangevoerd, zoodat het onderhoud dezer troepen voor langen tijd schijnt verzekerd te worden.

— De Oostenrijksche regering heeft bij de huizen Rotschild, Geijmuller, Arnstein en Eskelets en Sina eené geldleening van 25 millioen gulden c. n. gedaan, tegen eené rente van 4 ten honderd in het jaar.

— Eené speciale commissie te Rome heeft den 21sten September vonnis geveld over 26 personen, die beschuldigd waren tot de secte der carbonari te behooren. De priester Giolla van Maddalona is ter dood veroordeeld, doch de Paas heeft deze straf in levenslange gevangenis veranderd.

RUSLAND.

Over den vrede met de Ottomaansche Porte, behelst de Noordsche Bijden volgenden brief uit Petersburg, van den 5^{den} October, aan eenen vriend te Londen: « Eindelijk is dan, na eenen roemvollen kampstrijd, een luisterrijke vrede gesloten! Wij Russen, die met hoop en vertrouwen den uitlag van den kampstrijd te gemoet zagen, danken thans God en zegenen den hersteller van den vrede in het Oosten; wij verheugen ons over de verrigtingen onzer dappere krijgslieden; verrigtingen, welke getuigen van de groote talenten onzer legerhoofden en van onze onuitputtelijke hulpbronnen. Wat zullen echter die staatkundigen zeggen, die met lengenachtige berigten en gewaande bedoelingen van Rusland de wereld trachten te verontrusten, en nu Europa met Rusland, dan weder Rusland met Turkije te verschrikken? Wat zullen thans de zogenaamde Turkenvrienden en de voor het evenwigt van Europa angstig bekommerde staatkundigen zeggen? Zullen zij nog steeds pogen, de lezers der dagbladen met twisten, meeningen en voorspellingen op het dwaalspoor te brengen, of te loochenen wat duidelijk in de oogten straalt? Thans, na de groote zaak beslist is, mag men wel gelooven, dat zij van den staat van zaken niets meer denken kunnen maken. Het voorhangsel is opgerold, en ieder kan met eigene oogen zien, wat waar en wat valsch is.

De thans geëindigde oorlog heeft, behalve deszelfs gewichtige gevolgen voor het welzijn der menscheit, het groote geheim der Europeische staatkunde, ten aanzien der Ottomaansche Porte geopenbaard. Waar is, bij den kolossus, met welken de tijd reeds sinds lange jaren, sedert de tijden van Peter den Grooten, Rusland dreigde te onderdrukken, of ten minste deszelfs wil en daden te beperken? Waar is zij dan de magt van het op de puinhooften van Grieksche en Romeinsche grootmoedige versterkte rijk, het rijk, dat eens de schrik der Christenheid was? Deze kolossus bestond slechts in de verbeelding; eenen valsche waan slechts was de zoo geroemde magt. Het tegenwoordige jaar, na aan de gevolgen van den niet de verovering van Varna bekrondenden veldtocht des vorigen jaars, heeft voor de wereld de waarheid aan het licht gebracht. Vijftig duizend Russische krijgslieden in Europa en 20,000 in Azie, onder het opperbevel van twee groote veldheeren, den graaf Diebitsch-Sabalkan sky en den graaf Paskewitsch-Pravansky, schokten het rijk in zijnen diepste grondvesten, en overwonnen

alle natuurlijke en zedelijke hinderpalen. Bergen werden overwonnen, die men voor onoverkomeeljk hield; vestingen ingenomen, die men onwinbaar noemde, en het reeds van ouds her zoo hoog geroemde en en zich verkondigde godedienstige fanatisme der Turken boog zich niet tegen de dapperheid der Russen op het slagveld, en voor hunne zachtmoedigheid na de overwinning. De vaan van Mahomed, de eenmaal zoogewone Sandschack-Sherif, wapperde twee jaren lang, om de Muzele van Rusland tot den strijd op te roepen, en daalde eindelijk neder voor de vaan van Rusland! Onder de muren van Konstantinopel moesten de Turken om denzelfden vrede smeeken, die hun reeds eenige malen aangeboden was geworden. Alleen grootmoedigheid kon een rijk niet te verbrijzelen, welks lot van de jansmishandeling afhing. Niets kon de Russen beletten, huane vanen op de heuvelen van Sophia te planten; dan de overtreffende grootmoedigheid des overwinnaars weerstond elke wensch naar nieuwen roem en naar nieuwe zegeteekenen.

Geheel anders was het met Rusland in den nationalen oorlog van 1812, toen het gewapende Europa in massa de grenzen van ons vaderland overschreed! Voor de poorten van Moskou begeerden de Russen den vrede niet, en besloten om te overwinnen of te sterven, waren hun geene offeringen te groot, en gaven zij in eené vreemde hoofdstad Europa den vrede weder: « Ik wil mij hier in geene vergelijkingen inlaten, of onmiddelen van verdediging en aanval natellen. Het zij aan hen, die Turkije voor eenen sterken voormuur ten behoeve der vijanden van Rusland hielden, overgelaten, de magt der beide staten te vergelijken. Rusland wederstond niet alleen den aanval van gansch Europa, maar trad uit zijnen zwaren kampstrijd ook nog veel grooter en krachtiger tevoorschijn. Turkije daarentegen was er na aan toe, om reeds onder het tiende gedeelte der strijdkrachten te bezwijken, welke Rusland ter zijner verdediging bezit. Waarin ligt de oorzaak van dit groote verschil? Staatkundigen zullen misschien weder huane toevlugt tot vermoedens; verdichtingen en profeteringen nemen; wij Russen echter, die wij ons vaderland kennen, kennen ook de bron van onze kracht. De heiligte tot de heiligste is het en de onyvoorwaardelijke volbrenging van den wil van onzen Keizer, wiens welzijn onafscheidelijk is van het welzijn des rijks, welke, vereenigd, wonderen geslacht hebben en nog stichten. De wereld is verbaasd over deze wonderen, en velen kunnen ze niet begrijpen, omdat zij de bron van onze kracht zoeken, waar zij niet is.

Zou het inderdaad nog noodig zijn, de waarheid van het gezegde te bewijzen, en den weldadigen invloed der gesteldheid van Rusland, gelijk zij werkelijk is, nader te ontwikkelen? Laat ons eenen blik werpen op eenige Europeische staten, wier uiterlijke glans veler verblindt. Iedere oorlog brengt deze staten in hevige beroering; en drukt op alle standen. Buitengewone opbrengsten, belastingen, gedwongene giften, leeningen, daling der staatspapieren en kwijning des handels zijn aldaar de gewone gevolgen van eenen aantastenden of invallenden oorlog, die reeds buiten dien de onderdanen in onrust en de regering in eenen bedenklijken toestand brengt. In Rusland daarentegen, waar alle wenschen in eenen eenigen wil vereenigd zijn; en waar een eenige wil alles in de weg zet, heeft een oorlog in Europa en een andere in Azie niet alleen geen daling der staatspapieren veroorzaakt, maar de nijverheid nog vermeerderd; en geene nieuwe lasten voor de onderdanen te weeg gebracht. Rust, veiligheid, teyredenheid heerschten overal, ja zelfs in de gewesten nabij het oorlogstoneel; terwijl Rusland zelf slechts door de feestviering der overwinning gevaar werd, dat het werkelijk in oorlog gewikteld was. Heil en dank aan onze brave troepen, die door hunne inspanning en dapperheid het vaderland voor alle gevaar hebben behoed!

Wat zullen eindelijk diegenen zeggen, die Europa wilden diets maken, dat Rusland naar veroveringen streeft, en alleen op de vergrooting van zijne bezittingen doelt? De aanwinst van eenige vestingen in Azie is een maatregel ter verdediging der eigene grenzen, een onderpad voor het behoud van den vrede, en geene verovering. Eenige vestingen en provincien maken Rusland niet sterker; zij zijn slechts druppels in de zee. Rusland streeft voor de handhaving van zijne, door het verbreken van traktaten geschonden nationale eer; maar meer nog voor het welzijn der menscheit. Treft men, vraag ik, vele voorbeelden in de geschiedenis aan, dat regerende staten bij het voorschrijven van den vrede in vrede land, meer op anderen dan op zich zelve recht sloegen? Dat heeft thans Rusland gedaan! Het zorgde voor het

Moldavie en Wallachije, die vaak van de luimen van eenen vizier of pachia afhingen, en verzekerde aan zijne geloofsgenooten, de Serviërs, een onafhankelijk bestaan; het vestigde het staatkundig aanwezen van Griekenland, deze bakermat der Europeische verlichting, het opende voor alle natien de vrije scheepvaart tussehen den Bosphorus en de Dardanellen, en stelde, door quarantaine-inrigtingen op de grenzen van Europeesch Turkije, een perk aan eene der grootste plagen. Elk artikel van het vredes-traktaat levert een bewijs op van de gematigdheid en grootmoedigheid van Rusland, hetwelk alles nemen kon, indien het gewild had, en van eigen voordeel afzag — om een einde te maken aan het bloedvergieten in het Oosten, en voor het belang van vreemde natien. — Hier spreken de daadzaken voor zich zelve!

Vier jaren duurde de oorlog met Perzie en Turkije, en in deze buitengewone jaren van zegepraal en roem verhief zich Rusland, verzekerde zijne grenzen, gaf, terwijl het door zijne overwinningen de wereld in verbazing bragt, bewijzen van edelmoedigheid en gematigdheid, en overtuigde iederen onpartijdigen beschouwer der gebeurtenissen, dat elke nieuwe hinderpaal, elk nieuw gevaar alleen daartoe diende om zijne magt te versterken. Dit moet aan de begrippen van hen, die meenen, Rusland door het berokkenen van oorlog te zullen verzwakken, eene andere richting geven, en zijne naburen doen inzien, dat zij, om hun eigen best wil, met Rusland in vrede behooren te blijven.

PETERSBURG, den 17den October.

De Keizer heeft, bij een manifest van den 13den dezer, aan elk der manschappen der armee van de generaals *Diebitsch* en *Paskewitsch*, eene medaille als eere-teeken toegewezen. Bij een ander besluit heeft Z. M. mede aan de vloot, welke tegen Turkije heeft gediend, belooningen toegekend.

Van het leger in Klein-Azie is berigt ontvangen, dat de generaal *Paskewitsch* den 24sten Augustus een vrij aanzienlijk Turksch legerkorps, dat zich weder bij den berg Ghjaar-Dagh had verzameld, heeft laten verstoren; dat hij zelf het korps tot den 3den September heeft vervolgd tot op 40 wersten van Trebisonde, waarna hij, daar de verdere weg ontoegankelijk was, naar Erzerum is teruggekeerd.

Volgens brieven uit de legerplaats bij Sohumla, is de generaal prins *Modestow* aldaar den 16den September aan eene ziekte overleden. Hij is te Sohumla in de kerk ter hemelvaart van *Maria* begraven geworden.

PARYS, den 27sten October.

Men spreekt heden weder van eene verandering van ministers. De heer *Soubert* en de heer *Eijnard* bevinden zich sedert eenige dagen te Parijs, om te trachten, onder den waarborg van Rusland en Frankrijk, eene geldleening ten behoeve van Griekenland te sluiten.

TWEEDE KAMER DER STATEN-GENERAAL.

Zitting van Dingsdag den 27sten October.

De vergadering wordt ten half een ure geopend.

De notulen van het verhandelde in de zitting van gisteren worden gelezen en goedgekeurd. Er zijn met den voorzitter 87 leden tegenwoordig. De beraadslagingen over de al of niet toelating van den heer *Brugmans*, als lid der kamer, worden geopend verklaard.

De heer *Byleveld* is de eerste redenaar en laat zich voor de toelating van den heer uit. Die spreker zegt, dat hij in alle zaken, welke twijfelachtig zijn of gemaakt worden, altijd de meest mogelijke vereenvoudiging in acht neemt; dat hij dus altijd de zaak met de grootste korthed behandelt en zich altijd op het standpunt zoekt te plaatsen, waarop men behoort te zijn. De vraag was hier alleen: kan de heer *Brugmans*, als zoon van de permanente commissie van het amortisatie-syndicaat, van de kamer worden toegelaten?

Elke kamer, zegt de grondwet, onderzoekt de geloofsbriefven der nieuwe leden en beslist de geschillen, die daaromtrent bestaan of opkomen. De geloofsbriefven van den heer *Brugmans* zijn door de van de vergadering benoemde commissie in orde bevonden, maar de minderheid der commissie had de vraag geopperd, of die heer niet in de termen van art. 92 der grondwet.

Hij vereenigt dus al de vereischten om lid der kamer te zijn, doch de vraag was: is hij geen aan den lande comptabel ambtenaar? Bekleedt de heer *Brugmans* een rekenpligtigen post? Hij is lid van de permanente commissie van het amortisatie-syndicaat. Ik durf volhouden, dat die heer niet rekenpligtig is.

Ik oordeel rekenpligtig te zijn personen, welke een borgtocht moeten stellen en bij de rekenkamer op de lijst van rekenpligtige ambtenaren staan, zoo als zulks bij de wet van den 21sten Junij 1820 (*Staatsblad* No. 18), bepaald is.

En dan vraag ik: moet de heer *Brugmans* of eenig ander lid van de commissie borgtocht stellen? Ik antwoord: neen! Bestaat er eene wet, die hen als comptabele ambtenaren aanwijst? Neen! Ik vindt nergens bepaald, dat de leden van het amortisatie-syndicaat comptabel zijn. Ik weet dus niet, waarom men dien heer als zoodanig zoude willen aanwijzen, en stem dus voor zijne toelating.

De heer *Fabry-Longrée* onderzoekt in eene redevoering, welke de heer *Brugmans* en de leden van de permanente commissie van het syndicaat als comptabele ambtenaren aan te merken zijn, en zegt, dat hij oordeelt, dat zij het zijn; dat het benoemde lid voor de provincie Holland als comptabel ambtenaar is, doch volgens in de termen van art. 92 der grondwet valt en door de kamer dus niet mag worden toegelaten.

De heer *Beelaerts* onderzoekt welke de aard van het geschilpunt is. Hij doorloopt de bepalingen der grondwet, om te weten, of de heer *Brugmans* de vereischten heeft om lid der kamer te zijn. Hij oordeelt, dat hij die allen bezit; waarom de meerderheid der commissie, welke door de kamer benoemd was, om de geloofsbriefven van dit lid te onderzoeken, dan ook de toelating van denzelfden voorgesteld had.

De heer *Beelaerts* geloofde, dat men de vraag van de grondwet bij de verkiezing niet meer kon ophalen, daar die heer, met zoodanige andere leden der kamer, den eed, bij de grondwet gevorderd, om te nemen, reeds bij Z. M. had afgelegd. De spreker onderzoekt de bepalingen der grondwet, welke de toelating of uitsluiting van personen behelst. Hij zag, dat de heer *Brugmans* zoude wettigen, en beloofde, dat er niet iets te doen deed, of de permanente commissie comptabel was, en de vraag alleen hierin bestond: is deze heer persoonlijk comptabel? Behalve dat, maakte juist de door de minderheid der commissie aangehaalde artikelen der wet van den 24sten December 1812 het zeer duidelijk, dat de permanente commissie niet comptabel was, en bovendien leede die commissie niet de bevelingen over aan den lande, maar wel aan de algemeene vergadering van het syndicaat. Hij zag dus geene reden, hoegenaamd om de toelating te weigeren.

De heer *de Stassart* deed eene redevoering, waarin hij het belang van de zaak voorhield en zijn gevoelen te kennen gaf, dat de leden van de permanente commissie de uitvoerders waren van den wil der algemeene vergadering, en dat zij dus wel degelijk als comptabel mochten beschouwd worden. Het was geen grond genoeg voor de aanwijzing, dat er reeds zoo vele leden van de algemeene vergadering waren toegelaten. Eene dwaling is mogelijk, doch men mag daarop terug komen. Hij zoude tegen de toelating stemmen.

De heer *de Lember* is van gevoelen, dat alleen zaakgelastigden, welke geld onder zich hebben, ingevolge art. 91 der grondwet, als rekenpligtig te beschouwen zijn. Wanneer men de wet over de instelling van het syndicaat geheel nalas, dan vond men daarin niets, waaruit bleek, dat leden van het syndicaat of die van de permanente commissie rekenpligtig waren. Hij zoude dus voor de toelating stemmen.

De heer *de Secus* sprak in den geest van de redevoeringen van de heer *de Stassart* en *Fabry-Longrée*. Hij zeide, dat het voor hem geene geoordeelde rede was, om, vermits de Eerste Kamer, zonder eene bedenking, den voorzitter der permanente commissie had toegelaten, nu ook een lid der commissie in de Tweede Kamer aan te nemen. Beide de kamers hebben het recht, de bedenkingen, welke tegen eene verkiezing opkomen, te beschouwen. De Eerste Kamer kan personen toelaten, die wij meenen te moeten weigeren. Vele leden van het syndicaat hadden zitting in de kamer, maar echter geene reden om ook die van de permanente commissie van het syndicaat toe te laten. De thesaurier en de kassier achtte de spreker niet aan den lande rekenpligtig, daar dezelve slechts de uitvoerders van den wil van den lande diere commissie waren. Hij zoude tegen de toelating stemmen, doch verlangde, dat men liever den sinas daarvoor zoude verzuimen, dan dat de commissie in staat zoude zijn om naderen bewijstakken, tot afwijking van de wettigheid of onwettigheid der verkiezing te kunnen bijbrengen.

De heer *van de Kuffeler* zette geene reden hoegenaamd aan, maar men den heer *Brugmans* niet zoude toelaten, daar de permanente commissie bij de grondwet niet was uitgesloten, en die uitsluiting van den lande der zaak niet kon bestaan. Er is slechts een eenig college, dat art. 92 der grondwet uitgesloten, en dat is de algemeene rekenkamer; verder spreekt dat art. niet dan van zoodanige bijzondere personen, welke aan den lande comptabel zijn. Personeel en individueel comptabel zijn alleen zij, die eenigen aan den lande comptabelen post bekleeden. Terwijl men reeds sedert lang begrepen, dat dit artikel niet in den zin van art. 92 van het woord moet genomen worden, en wel bijzonder te gelezenheid van de benoemde personen, welke in art. 92 van de grondwet genoemd zijn, den algemeenen rekenkamer, welke in art. 92 van de grondwet genoemd is, daar hij niet aan den lande, maar aan 's rijk kassier rekenpligtig was. Hij geloofde, dat zelfs de leden van de permanente commissie minder rekenpligtig waren dan de leden van de algemeene vergadering, daar de leden slechts de uitvoerders waren van de bevelen van de algemeene vergadering, en dat men den heer *van Gennep*, voorzitter der commissie, reeds lang toegelaten had, en hij dus ook geene reden zoude hebben, om deze kamer de toelating van den heer *Brugmans* tegen te gaan.

De heer *van Alphen* zeide, dat, toen de grondwet werd opgesteld, er geen amortisatie-syndicaat bestond, en art. 92 der grondwet niet op de leden van die vergadering kon worden toegepast. Het syndicaat kon toen ter tijd niet bestaan, doch bestaaf thans en is een algemeen staatsrekenaar. Hij had tegen die instelling gepleet, en was voor de toelating, omdat hij haar onconstitutioneel oordeelde, doch juist daarom was hij voor de toelating, daar hij oordeelde, dat, hoe veel er ook was van het syndicaat in de vergadering, dat, hoe veel leden er ook waren, men niet zou kunnen weigeren, en men van die leden, die hetzij met het get, verkregen inlichtingen moest gebruik maken. Het was geens die kansrekening behoorde men den heer *Brugmans* toe te laten. Hij oordeelde verder, dat niet de kamer van de commissie, maar

comptabel waren, maar wel de commissie in haar geheel. Verder, wanneer men den heer Brugmans zoude weren, zoude men ook den minister van financiën niet meer mogen toelaten, daar die ook comptabel ambtenaar van den lande is, als minister en als voorzitter van het syndicaat. Volgens de grondwet verkrijgen de ministers echter zitting in de kamer. Zoude voor de toelating van den heer Brugmans stemmen.

De heer Pijcke kan de uitlegging, welke men aan art. 92 geeft, geenszins aannemen. Het is niet tegen te spreken, dat de permanente commissie alleen geïndet, maar ook rekeningen onder zich heeft; dat dezelve in en order geest tot het verkoopen van domeinen, en dat het gelijk staat met de leden, penningen of domeinen van den staat onder haren beheer hebben, daar zij altijd rekenplichtig aan den lande zijn en blijven. Het is de commissie, welke de algemeene vergadering voortdurend vertegenwoordigt en waarvan de leden alzo voortdurend in de stad Amsterdam, en zijnde dit haar zetel, behooren te blijven, om de voortdurende belangen van het syndicaat waar te nemen. De spreker oordeelde dus, dat het eene ontegensprekelijke waarheid was, dat de heer Brugmans comptabel was en het dus met de grondwet zoude strijden, wanneer men hem zoude toelaten.

De heer Luyben is van gevoelen, dat de heer Brugmans comptabel en ten gevolge van dien rekenplichtig is; en er dan ook geene twijfeling meer bestaan kan, om dien heer al of niet toe te laten. Het is immers, zeide hij, de permanente commissie, welke de ordonnantien van verkooping, van verhuur en van de andere bezittingen der agenten uitgeeft. Zij behoort dus altijd aanwezig te zijn. De leden kunnen geene andere posten aannemen. Verder is de spreker het volkomen eens met de nota, welke in de vierde afdeeling door den heer Sandelin is overgelegd, welke inhoudt, dat het rapport der commissie tot het onderzoeken der geloofsbriefven onder anderen bevatte de overweging, dat men het reeds als eene gevestigde uitlegging der grondwet kon beschouwen, dat de leden van het syndicaat en ook van de permanente commissie van dezelve behoorden te worden toegelaten; dat de heer Sandelin niet kon begrijpen, dat men op dusdanige wijs de grondwet kon of mocht uitleggen; dat het aangenomen voorbeeld, zoo lang het niet door de geheele wetgevende magt was goedgekeurd, volstrekt geene verbindende kracht had. De heer Luyben verdedigde nog kortelijk de gronden van deze nota, en kon den restrictieven zin niet goedkeuren, waarbij de heer Donker Curtius dat artikel der grondwet had uitgelegd. Hij kon volstrekt niet den stelregel aannemen, dat, wanneer de Eerste Kamer tegen de grondwet handelde, de Tweede Kamer dit ook moest doen.

De heer Sijbems oordeelde de toelating van den heer Brugmans niet ongrondwettig. Hij was geen comptabel ambtenaar; de permanente commissie deed niets anders dan administratieve handelingen, hetwelk geheel iets anders beteekent dan geldelijk beheer; zij zendt geene rekeningen aan de rekenkamer en is dus niet comptabel. Men heeft het artikel 92 der grondwet verkeerd uitgelegd en aan dat artikel eenen zin gehecht, welke hetzelve niet heeft. Men behoorde dan den president ook tit te sluiten tot de professoren, en curatoren, de hoofden der ministeriele departementen, welke evenwel bij de grondwet toegelaten zijn, en alle verdere personen, welke bij mogelijkheid als verantwoordelijk kunnen beschouwd worden, van welke, volgens art. 92 der grondwet, de rekenkamer verantwoording heeft te vorderen. Maar, zegt de spreker, wanneer het waarheid is, dat de geheele zaak opgekomen is, ten einde de sterkte of de magt der zoogenaamde oppositie dezer kamer te onderzoeken en te beproeven, dan helpen hier geene consideratien meer, en zal het op het einde moeten blijken wie winnen zal; maar anders is de thesaurier de man, welke de eigenlijke rekenplichtige is; die is het, die de gelden ontvangt, maar niet de leden van het syndicaat, noch van de permanente commissie van hetzelve. Dit zijn de grondbeginsels welke aangenomen zijn; daar is niets tegen aangemerkt. Ik ondersteun dien ten gevolge de gevoelenis der leden, welke voor de admissie gesproken hebben. Ik stem voor de toelating van den heer Brugmans, ook omdat deze achtbare vergadering, welke 15 jaren lang uit de bloem der natie heeft bestaan, nooit zoodanige bedenkingen tegen de leden van het syndicaat heeft gemaakt, hetwelk hier geveeg altoet; daar waarlijk die kamer al dien tijd niet draag genoeg zal zijn geweest, om de grondwet niet op te volgen. Aan den voorzitter van de commissie heeft men, zonder tegenstand, zitting laten geven, en de staten van de provincie Holland zouden ook anders den heer Brugmans niet hebben benoemd. Er is geen verschil tusschen permanente commissie en de algemeene vergadering van het syndicaat. Ik stem dus voor de toelating van het gekozen lid.

De heer Fockema gelooft, dat de leden van de permanente commissie wel degelijk comptabele ambtenaren zijn; dat de bepaling van art. 92 der grondwet wel degelijk op hen moet worden toegepast. De spreker gaat de werkzaamheden en verrichtingen van die commissie na; vindt een wezenlijk onderscheid tusschen de permanente commissie en de algemeene vergadering; oordeelt alle andere stelsels onregelmatig en zoude tegen de toelating van het gekozen lid stemmen, zoo hij in den verderen loop der discussie niet anders mogt overtuigd worden.

De heer Donker Curtius verdedigt het gevoelen van de meerderheid der commissie en vindt er eene tegenstrijdigheid in, heden leden van het syndicaat toe te laten en ze morgen te weren. Hij blijft volhouden in het voorstel tot toelating van den heer Brugmans.

De heer Byleveld verdedigde mede zijn gevoelen, voor de toelating van het door de staten van de provincie Holland gekozen lid. Het was het syndicaat, welke rekening doet en niet de leden der permanente commissie.

De heer de Brouckere had hooren aanmerken, dat de toelating eene ongrondwettige zaak was. Hij kon dit mogelijk zijn, vroeg de spreker, daar het de eerste keer was, dat er een lid van de permanente commissie in de kamer benoemd was; de kamer moest dan ook thans uitpraak doen, of men, zoo nu als in de toekomst, de leden van die commissie als ambtenaren zoude toelaten.

De heer de Hon, lid van het syndicaat, zeide, dat hij volstrekt niet meer wist waaraan zich te houden. Voor de eerste keer onderzocht hij dat hij als rekenplichtig te beschouwen was, doch kon waartijk niet beslissen of hij het zoude zijn, wanneer de permanente commissie het was. Hij

zoude voor de toelating stemmen, doch wenschte dat er een uits'el wierd gegeven om de zaak te beslissen.

De heer van Crombruggha geeft een overzicht van de beraadslaging en gelooft dat het wettige der toelating niet tegen gesproken kan worden.

De heeren de Hon en Sijbems verdedigen nog nader hun gevoelen.

De heer Trentesaux zie hier ons weder op dezelfde hoogte als in de commissie. Wij zijn het wel allen eens over de geloofsbriefven, maar velen oordeelen dat de heer Brugmans niet te gelijk lid kan zijn van de permanente commissie en van deze kamer. Wat nu te besluiten? Ik geloof, dat men den heer Brugmans eenen tijd moest bepalen, binnen welke hij zoude kunnen bijbrengen al die bewijzen, welke zijne toelating noodzakelijk maken? Of dat men zich naar den Koning moest wenden, bij middel van adres, om van Z. M. inzage en kennis te verkrijgen van de reglementen of bepalingen der permanente commissie.

Over dit voorstel ontstaat alsnu een hevig geweld en opschudding. Sommige leden ondersteunden hetzelve; anderen wilden overgaan tot de stemming, enz.

Nadat dit eenige oogenblikken voortgedurd had en de heeren Donker Curtius, van Sassen van Isselt, Warin en de Voorzitter, opvolgelyk het woord verkregen en andere leden door het geweld van het woord afzagen, verkreeg eindelijk de voorzitter het woord en zeide dat daar er een zoodanig verschil van gevoelen ontstond, hij in omvraag brengen zoude of de heer Brugmans al dan niet dadelijk zou worden toegelaten en men atzoo het rapport van de meerderheid of van de minderheid der commissie goedkeuren zoude.

Na eenige oogenblikken opschudding gaat de voorzitter over tot het in omvraag brengen van dit voorstel.

Voor de dadelijke toelating van den heer Brugmans hebben gestemd de heeren van de Spiegel, Hinlopen, Lemker, van Boelens, van Reenen, Lyklama à Nijeholt, van Nagell, van Alphen, van Tuyl van Coelhorst, Beelaerts, Byleveld, G. G. Clifford, Warin, van Meeuwen, van de Kastele, Dijkmeester, Dedel, Donker Curtius, Gockinga, van Toulon, van Tuyl van Heeze, van Wickevoort Crommelin, Repelaer, Rengers, Boddaert, van Süchtelen, van Albarde, de Jonge, de Borchgrave, Lusaac, Hoijck van Papendrecht, de Liedel de Well, van Lijnden, G. Clifford, Yssel de Schepper, Jarges, Ingenhousz, van Crombruggha, Verheijen en de voorzitter, de heer Corver-Hoof.

Tegen stemden: de heeren de Gerlache, de Roisin, Pijcke, de Langhe, Fabry Longreel, Sandelin, Dumont, Collet, Cogels, de Stasart, van Sassen van Yssel, Faber, de Brouckere, Pescatore, Veranneman, Cuipers, Serruys, de Secus, van der Broecke, van Randwijk, Le Hon, d'Anethan, Fokkema, van Dam van Yssel, de Boussies, Geelhand, de Celles, Surmont de Vahberghe, Keijphins, de Waepenaert, de la Faille d'Huyssse, Goelens, Taintenier, d'Omalius Thierré, Trentesaux, de le Viellante, Luyben, de Snellinck, Paschal d'Onijn, van Velsen, Duchastel, Fallon, de Stockhem, Coppieters, van Gemachten, Surlet de Chokier en de Rouck.

Het gevolg van deze stemming is, dat de dadelijke toelating van den heer Brugmans verworpen is met eene meerderheid van 47 tegen 40 stemmen, en dat de commissie nu nader rapport zal moeten aubringen over hare verrichtingen en onderzoekingen.

De vergadering gaat uit een, zijnde er het hevigst geweld onder de leden.

's GRAVENHAGE, den 28sten October.

De heer Duvelaer van de Spiegel, lid van de Tweede Kamer, welke nog gisteren de vergadering derzelve heeft bijgewoond, is dezen nacht overleden; — weshalve, door de voortdurende ongesteldheid van den heer van Hees en het niet toelaten van den heer Brugmans, drie der verpleegden van de provincie Holland ontbreken.

Men wil, dat de Tweede Kamer, in comité-generaal, het ontwerp van het adres van antwoord, met eene geringe verandering heeft goedgekeurd, en dat het alzo naar de Eerste Kamer is verzonden.

BRUSSEL, den 25sten October.

De wijding van den heer Johannes Jozefus Delplancq, bisschop van Doornik, heeft den 25sten dezer in de hoofdkerk van Namen plaats gehad.

ARNHEM, den 30sten October.

Volgens brieven uit Tiel, heeft in den avond van den 27sten dezer zekere Paulus Kiep, kooiman op eene leendeboei in het Culenborgsche veld, zijne huisvrouw vermoord, zijne woning in brand gestoken, en daarna zich zelve van het leven beroofd.

Mengelwerk.

UITTREKSEL UIT DE ADVERSARIA VAN U.

Schrijffteukte. Eene ziekte, die in de hersenen hetzelve doet, doch in de vingers uitbreekt. Zij is meer over-erfelijk dan besmettelijk, doch empirieert ligt en ontardt veelal in razernij, wanneer de toegediende laetantia verkeerdelyk werken.

Kritiek. Voorheen een heilige, slechts voor den geleerden toegankelijk, en wien alle schrijvers niet dan met eerbied naderden; thans een plebeiano, waarmede baardeloze jongens hunnen tijd verbeuzelen, en net wiens honten sabel halve en kwart geleerden een ieder om de ooren slaan, die zonder hun verlof den Pindus wil beklimmen.

Waarheid houdt aan velen haren spiegel voor; weinigen echter zijn zoo helder van gezigt, dat zij daarin hunne eigen gebreken zien; eenigen be-lienen zich van de brij der eigenwaan, die, met vele andere brijlen, dit smeem heeft, dat zij het gezigt geheel bederft en volslagen blindheid ten gevolge heeft. Zeldzaam bekomt de lijder het gebruik zijner oogen te rug; voor dat de doed het caratact liet.

Heb eerbied voor u zelf, zoo zult gij ook den goeden naam van anderen eerbiedigen, uwe vreedzame medeburgere niet beschimpen en ver-guizen en veel minder, gelijk de jikhals, de dooden uit hunne graven opvroeten en de woede tener vervoerzieke wraak aan hun gebede te koelen.

Lofrede. Er zijn mannen wier naam alleen meer zegt dan de schoonste lofredede; op hun heeft de laster geen vat; ja, hoe de nijd aan hunnen roem moog knagen, de glans hunner verdiensten omstraalt hun acht-

haar hoofd; het vaderland vereert hen als waardige burgers, en veracht den verwaanden betweter, die met een vergrootglas rondsluip, om in kunne daden of schriften gebreken op te sporen en na daarna uit te ba-
zuipen.

Aan de Redactie!

Met veel genoegen las ik in het Mengelwerk van uwe Courant, van den 25sten dezer, No. 125, eenige aantekeningen over de reis van D. M. KOLEF JR., en daaronder ook den wensch, dat de Nederlandsche regering zich het lot der volken van den zuidelijken Archipel meer bepaald moest aantrekken, en, benevens anderen, ook eenige leeraars en schoolmeesters derwaarts zenden, om godsdienstige verlichting te bevorderen en de pro-
schietenmakerij der Muhamedanen te keer te gaan. Met dien wensch mij hartelijk vereenigende, zal het niet ongepast gerekend kunnen worden, met een enkel woord te herinneren aan hetgeen dat thans door het Neder-
landsch Zending-Genootschap, ter bereiking van dit gewichtig doel, wordt in het werk gesteld. Hetzelve heeft in 1827 eene geheel nieuwe zending gevestigd op *Amboina* en *Timor Coepang*, als twee middenpunten, van waar deszelfs zendelingen zich om de omgelegen eilanden verspreiden, en aldaar, inzonderheid door het onderwijs op de scholen, grondige kennis, ware beschaving en zedelijke christelijke verlichting pogen te bevorderen. De zending te *Amboina*, als zending van het Nederlandsch Zending-Genootschap, derwaarts gezonden; en de eerste zending, welke door het zending-Genootschap afgevaardigd, staan aan het hoofd dier inrichting, benevens eenige waardige mannen, die zich de hoogste belangen hunner medemenschen in die streken ernstig aantrekken. Beide vormen onderwijzers uit de inboorlingen, om die als schoolmeesters, onder hun opzigt, op de fabrijske scholen, die reeds gevestigd zijn en nog gevestigd worden, te plaatsen. *LEBRUN* heeft daartoe een afzonderlijk instituut opgerigt, en de goedkeuring der hooge Indische regering over, deze onder-
neming, gelijk over vele andere zijner onvermoede pogingen, kennelijk mogen ondervinden.

De heer *LEBRUN* medegereken, heeft het Nederlandsch Zending-Genootschap thans voertien zendelingen op de eilanden, in de nabijheid van *Amboina* en *Timor*, alle door de commissie tot de kerke-
lijke zaken in *Neêrlandsch Indië*, voor dien post berekend geacht, en daaronder sommige van voortreffelijke bekwaamheid. De meeste derzelve zijn eerst in het vorige jaar gevestigd, onder anderen ook op *Kisser*, *Moa enz.* terwijl er nu weder drie gereed zijn, om de reis over *Bata-
via* aan te nemen, ten einde de zending, inzonderheid op *Celebes*, in de omstreken van *Manabo* te versterken, hetwelk op velerlei wijze drin-
gend is ombevelen. Al deze zendelingen moeten, volgens hunne instruc-
tie, zich bijzonder toeleggen op de vorming der jeugd in gevestigde scholen. Op *Timor Coepang* alleen, had *LEBRUN* in 1827 negen honderd leerlingen op verscheiden scholen, en kan bezocht op zijne laatste reis acht eilanden, op welke zich, in zeven en vijftig scholen, vier duizend twee honderd negentien leerlingen bevonden.

Als allen dit voetspoor volgen, hoezeer kan dan, met den Goddelijken zegen, het gewenschte doel niet bevorderd worden door een genootschap, dat met de grootste voorbijzeten en echter wellicht op krachtige ondersteuning de hoogste aanspraak heeft.

22 October 1829. Uw bestendige lezer, N. N.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

- Den 30sten October 1467 werd *St. Truiden* door *KAREL I* bemagtigt.
- Den 30sten dito 1573 plunderden de Spanjaarden de stad *Gravenhage*.
- Den 30sten dito 1720 overleed te *Amsterdam* de Nederlandsche kunst-
schilder *H. M. van der Meer*.
- Den 31sten dito 1527 gaf *Lorenz* zijne stellingen tegen de piffaten in *Brabant*.
- Den 31sten dito 1640 werd *Prins FREDERIK HENBRIC* tot stadhouder van *Groningen* en *Drenthe* uitgeroepen.
- Den 31sten dito 1705 werd *Paus CLEMENS XIV* geboren.

ARNHEM, den 30sten October.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de *Paal*:

Den 27 Oct. 2 El. 8. Palm 5. Duim; gewassen 0. D., gevallen 10 D.
Den 28 Oct. 0 2 El. 7. Palm 0. Duim; gewassen 0. D., gevallen 15 D.

† † † De **POST** van **VRUEDVROUW** door
† † overlijden vacerende, in de Gemeente *Heerde*, zoo wor-
† den alle behoorlijk geadmiteerde personen, naar dien post
willende dingen, opgeroepen, zich in de maand November 1829 bij
vrachtvrije brieven en voldoende attesten, te adresseren aan den On-
dergeteekenden Burgemeester van *Heerde*, het traktement bedraagt
honderd gulden.

N. S. VAN MEERS.

§ § Men is voornemens om op Maandag den 5den November
§ 1829, des avonds ten zes ure, in het *Zwijnshoofd*, te
§ *Arnhem*, bij toelag, ten overstaan van den te *Arnhem*
residerenden Notaris *Mr. GERARD VAN ECK*, op het open-
baar te veilen:

10. Een voornaam **HUIS** en **ERVE**, staande en gelegen
aan de *Gude Kraan*, even buiten de Stad *Arnhem*, met de
daartoe behoorende en annexa **PAKHUIS**, **ZAAID-
ZOLDERS**, **BERGPLAATSEN** en achter
het Huis gelegen **TUIN**, zijnde het Huis gekweekerd in No.
84 Q. No. 54 voorzien van verschillende wel behaagen **BE-
NEDEN** en **BOVENKAMERS**, een aller aan-
genamst uitzigt hebbende over de voorliggende Haven, de Rijn-
stroom en de *Wester*.

Ingezet op
20. Een daarnavens gelegen **HUIS** en **ERVE**, gekweekerd
G. No. 83, O. No. 53, met de daarachter zijnde **STAL-
LING**, **ZOLDERS** en eene in dit Erf schietende en

afzonderlijk verhuurde. **WONING**, uitkomende in de *Kraan-
kengang*.
Ingezet op
De beide voorsz. perceelen in massa ingezet op den 17den
50. Een heel, sterk en **HUIS** en **ERVE**, staande en gekweekerd
binnen *Arnhem*, in de *Oeverstraat*, wijk B. No. 44, van staande
vereischte Gemakken tot eene aangename *Woning* toegekend
Ingezet op
40. Een **HUIS** en **ERVE**, naast het laatste voorsz. perceel,
wijk B. No. 43, staande en gekweekerd in de *Oeverstraat*, met
Ingezet op

De massa van perceelen 3. en 4. zijn ingezet op den 17den
Welke twee laatste gemelde perceelen, gelegen tuschen de
Huizen van den heer **BEIJERINK** en **J. de N-
S. B. N.**, wegens de ruime en expes daartoe ingerigte *Kel-
ders*, bij voorskrift voor den *Wijhandel* geschikt zijn, wezons-
derlijk en ook tezamen zullen geveild worden.

50. Eene **VRUWEN ZITPLAATS** in de *Gedote*
of *S. Eusebius* kerk te *Arnhem*, zijnde de zesde plaats, op de
seconde bank in het *Middelpad*.

Ter oetening en bezetting der *Huizen* en
voorz. perceelen, zal op den 17den November 1829, ten
bewoners en gebruikers, mits vooraf daartoe
belet vragende, en ter lezing van de *Veilings-
Conditien* en *Bewijzen* van eigendom, verzoega-
men zich den *Kantore* van voorsz. *Notaris*
in de *Bakkerstraat* te *Arnhem*.

† § † Op Vrijdag den 6den November 1829, des voormiddags ten
† † 9 ure, zullen op *Dijkhuizen* bij *Zeddam*, ten over-
§ stand van den *Notaris J. A. N. S. B. N.*, residentende te
Dilam, in het openbaar worden verkecht:
Eenige **PAARDEN**, **MERK**, **KOE**, **OS**, **BEI**, **J. E. N.**,
M. A. L. E. N., **K. A. L. V. E. R. E. N.**, **A. B. E. K. E. N. S.**,
Voorts een **K. A. P. W. A. G. E. N.**, **C. H. A. J. S. P. B. O. E.**,
R. E. N. W. A. G. E. N., **K. A. R. E. N.**, **S. T. O. R. T. K. A. R.**,
R. E. N., **P. L. O. E. G. E. N.**, **E. E. G. I. D. B. N.**, **O. A. A. B.**,
D. E. N. T. U. I. G. E. N. en verdere **B. O. U. W. G. E. R. E. E. D.**,
S. C. H. A. P. P. E. N.; benevens eenige **H. O. O. I.** en **S. E. L. G. O.**,
en halgeen verder op dien dag ter verkoop zal worden aangeboden.
Waarvan de betaling moet geschieden op 1 October 1830.

† † † **PETRUS HENRICUS** van *Be-
† † N. B. M. A.* openbaar *Notaris*, residentende te *Herto-
† gunbosch*, hoofdplaats van de *Provincie Noord-Brabant*,
zal, uit kracht van *Rechterlijk* gewijde, ten overstaan van het *Vrede-
gerecht* te *Hertogenbosch*, in het openbaar en voor alle man verkoo-
pen: de **T. F. E. N. D. E. N.**, afkomstig van *Wijk* van *Be-
Gedote* *Hertogenbosch*.

DRIK LAURENS DE HAEN, gewoon hebbende
en overleden den 25sten Februarj 1823, te *Neuchâteau*, *Provincie*
Luik, te waten:
Eerste koop. **TWEE DERDE GEDERTE** N van
de groote **KOORNTIENDE**, geheven wordende onder *de*
Dorpe van *Boebel*, *Kanton Gemert*, *Arrondissement Dinther*,
Provincie Noord-Brabant, waarvan het andere een derde gedeelte toe-
behoort aan den heer *J. J. A. B. N. P. I. T. L. E. G. E. N.*, over-
Zuivere opbrengst van de geheele *Tienden* op den 17den
No. 1818 . . . f 307.
» 1819 . . . f 307.
» 1820 . . . f 307.
» 1821 . . . f 307.
» 1822 . . . f 307.
» 1823 . . . f 307.

Tweede koop. De **GRUYE** ten **S. M. A. E. D. E. T. F. E. N.**
D. E. N., geheven wordende onder de *Dorpe* van *Oirschoten* *Dorpe*
Kanton Oirschot, *Arrondissement Dinther*, *Provincie Noord-Brab-*
band, rijdende met de *Tienden*, toebehoorende aan *Wijk* *Donningen* en
J. O. N. K. F. R. O. U. W. E. VAN BOMME, over-
Zuivere opbrengst.
No. 1819 . . . f 2661.
» 1820 . . . f 2107.
» 1821 . . . f 1380.
» 1822 . . . f 1055.
» 1823 . . . f 1307.
» 1824 . . . f 150.50.

De *Koffijhuis*, bevoend wordende in *de* *Wijk* *D. B. O. V. E. N.*, zal
op Donderdag den 19den November 1829, des avonds ten 6 ure, pro-
visioneel, zullende veertien dagen daarna, en dan op Donderdag den
3den December 1829, ter plaats en ure voorschreven, de finale Verkoop-
ing plaats hebben.

Nadere informatie te bekomen, ten *Kantore* van den *Notaris* *J. A. N. S. B. N.*
F. B. N. B. M. A. voornoemd.

§ § § Op den 1sten en 2den December 1829, zal worden
§ § bij *Tiel*, verkoopen: (mits genoeg kunnende gaden) *Wijk*
§ ta 500 stuks buitengewone, allerzwaarste en vetste
Y. P. E. N. en **E. S. S. E. N. B. O. O. M. E. N.**, staande in *de* *Wijk* *Be-
zeer gemakkelijk ter vervoering liggende: ten*

† † § Op den 17den November 1829, des voormiddags ten
† † 9den November 1829, 's morgens, zal worden in het
§ openbaar verkecht: eene afzonderlijke huyschuld
T. I. M. M. E. R. en **E. R. A. N. D. H. O. E. L.**